ΤΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΧΙ, Πέπε. Κάτι ἄλλο συμβαίνει. Νὰ κοιμηθῆ ὁ Φάβιος τὴ στιγμὴ τοῦ κινδύνου! Ἀδύνατον.

—Φάβιε!... φώναξε τώρα κ' ὁ Πέπες, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς φωνῆς του. Φάβιε, εἶο' ἐκεῖ;

Ἀλλὰ ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου φαινόταν ἔρημη.

— Ἐμπρός, ἄς ἀνέβουμε γρήγορα! φώναξε ὁ Βουαροζὲ καὶ προχώρησε μπρὸς κωνιζόμενος σὰν μεθυσμένος.

Ὁ Πέπες ἔτρεχε κατάκαιρα του, ἀνήσυχος κ' αὐτὸς καὶ ταραγμένος.

Τί εἶχε συμβεῖ ἄραγε στὸν Φάβιο; Τί εἶχε γίνει ὁ σύντροφός των, μέσα σὲ δέκα λεπτὰ ποὺ διήρκεσε ἡ ἀπουσία τους;

ΟΠΟΥ Ο ΦΑΒΙΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΦΑΝΤΟΣ

Ἐνῶ ὁ Φάβιος παρακολουθοῦσε ἀπ' ἐπὶ κορυφῆ τοῦ λόφου τοὺς δύο συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι κατηφόριζαν στὴν κοιλάδα, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς τέσσερες Ἰνδούς, ποὺ τοὺς ἔκλειναν τὴ φυγὴ πρὸς τὸ δάσος, οἱ δύο πειραταὶ τῆς Ἐρήμου συζητοῦσαν ἐπίσης μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἰνδῶν γιὰ τὴν αἰχμαλωσία τῶν τριῶν κυνηγῶν. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς Ἰνδοὺς ποὺ τοὺς εἶχε πέσει ὁ κλῆρος νὰ πεθάνουν, γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὸ σχέδιο τοῦ Ἔλ Μεστίζο, ἔμενε ἀκόμα ἕνας, ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου καὶ μ' αὐτὸν συνεννοεῖτο τώρα ὁ γηραιός, πονηρὸς μηγάς.

—Τὸ σχέδιό μας, ἔλεγε ὁ Ἔλ Μεστίζο στὸν Στεναγμὸ τοῦ Ἀνέμου, ἐπέτυχε. Οἱ τρεῖς κυνηγοὶ δὲν ἔχουν πλέον παρὰ μία καραμπίνα. Πρέπει νὰ τὴν γάσουν καὶ αὐτή. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται τώρα τὸ πᾶν. Πρέπει νὰ κάμης ὅ,τι ἔκαμαν κ' οἱ δύο ἄλλοι Ἰνδοὶ πολεμισταί. Νὰ προχωρήσης συρόμενος στὴ γῆ καὶ νὰ σταθῆς ἀνάμεσα στοὺς κυνηγούς. Νὰ σταθῆς ὅμως τόσο μακρυά, ὥστε ν' ἀναγκαστοῦν γιὰ νὰ σὲ πυροβολήσουν νὰ βγάλουν ἢ τὸ σῶμα τους ἢ τὴν κάννη τῆς τελευταίας των καραμπίνας ἔξω ἀπ' τὸ πρόχωμά τους. Ὅταν γίνη αὐτό, ἐγὼ κ' ὁ γιός μου θὰ κάνουμε πάλι τὸ καθῆκόν μας. Ἔτσι θὰ τοὺς ἀφοπλίσουμε ἐντελῶς καὶ θὰ τοὺς αἰχμαλωτίσουμε.

Εἶχαν πέσει ἀπάνω σ' ἕνα σωρὸ χώματα...

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου δὲν ἔφερε τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησα. Εἶχεν ὑποσχεθεῖ ν' ἀποθάνη χάριν τοῦ ἀρχηγοῦ του καὶ θὰ πέθαινε σὰν ἄνδρας, ἄτομο ξέρουν νὰ πεθαίνουν οἱ ἐρυθρόδερμοι πολεμισταί, χωρὶς δισταγμὸ, χωρὶς παράπονο...

Χαιρέτησε λοιπὸν μὲ μιὰ περίφανη χειρονομία τὸν Ἔλ Μεστίζο καὶ τραβήξε πρὸς τὸ μέρος, ποὺ ἔπρεπε νὰ σταθῆ καὶ νὰ περιμένη τὸ θάνατο.

Ἔφτασε στὸ μέρος αὐτὸ συρόμενος στὴ γῆ. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε προσέξει. Ἔπειτα σηκώθηκε στὰ γόνατα καὶ κύτταξε πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Μὰ καὶ πάλι δὲν εἶδε ἐκεῖ κανένα. Παραξενευμένος κ' αὐτὸ, σηκώθηκε σιγὰ-σιγὰ ὄρθιος καὶ κάρφωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ ὀχύρωμα τῶν τριῶν κυνηγῶν.

Τώρα πιὰ φαινόταν πολὺ καλά. Καὶ περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ προβάλη ἀνάμεσα στὶς πέτρες τοῦ λόφου ἡ καραμπίνα, ἡ τελευταία καραμπίνα τῶν τριῶν κυνηγῶν, ἡ ὁποία θὰ τὸν ἔστελνε στὸν ἄλλο κόσμο.

Ἀλλὰ μάταια περίμενε.

Τὰ δευτερόλεπτα τῆς ἀγωνίας του περνοῦσαν γοργά, χωρὶς νὰ φαίνεται κανεὶς στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, χωρὶς νὰ τὸν σημαδεύη κανείς.

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέση.

Τί συνέβαινε λοιπόν;

Γιατὶ δὲν τὸν πυροβολοῦσαν οἱ τρεῖς κυνηγοί;

Δὲν τὸν εἶχαν ἰδεῖ μήπως;

Ἀλλ' ὄχι, αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον.

Τότε;....

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου βρισκόταν σὲ δύσκολη, σὲ δεινὴ θέση.

Ὁ θάνατος, τὸν ὁποῖο ἐπιζητοῦσε, τὸν ὁποῖο προκαλοῦσε, ἀργοῦσε νὰ ρθῆ. Ὁ λόφος φαινόταν ἔρημος. Ἀλλὰ πῶς ἦταν δυνατὸν αὐτό; Τί εἶχαν γίνει οἱ τρεῖς κυνηγοί;

Ὁ γενναῖος Ἰνδὸς ἦταν ἀδύνατον νὰ ὑποψιασθῆ τί συνέβαινε μὲ τὴ στιγμή, ὅτι δηλαδὴ στὸ λόφο βρισκόταν μόνος ὁ Φάβιος καὶ αὐτὸς ἀπασχολημένος νὰ κυττάζη τοὺς δυὸ συντρόφους του ποὺ κατέβαιναν πρὸς τὴν Κοιλάδα.

Ὁπωσδήποτε, ἔπρεπε νὰ γίνη κάτι, νὰ πάρη μιὰ ἀπόφασι. Θὰ ἔμενε στὸ μέρος αὐτό, περιμένοντας ὥσπου νὰ νυχτώση ἐντελῶς ἢ θὰ γύριζε κοντὰ στοὺς πειρατάς; Ἂν ἔφευγε καὶ γύριζε πίσω, θὰ τὸν θεωροῦσαν ἴσως γιὰ δειλό. Ἀλλὰ ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου κάθε ἄλλο παρὰ δειλὸς ἦταν. Δὲν ἐφοβεῖτο τὸν θάνατο. Καὶ θέλοντας νὰ προκαλέση ἀκόμα περισσότερο τοὺς τρεῖς κυνηγούς, ἐπρόβαλε ὁλόκληρος μέσα ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα.

Καὶ τὴ φορὰ ὅμως αὐτή, δὲν φάνηκε κανεὶς στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

Ὁ Ἰνδὸς ἀποφάσισε κατόπιν αὐτοῦ, νὰ προχωρήση ἐμπρὸς ἀδιάστακτα. Παρέβαινε βέβαια τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἔλ Μεστίζο, ἀλλὰ εἶχε συγχρόνως τὴν ἐλπίδα νὰ φτάση σιγὰ-σιγὰ στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου καὶ ν' ἀρπάξη μέσα ἀπ' τὰ χέρια τῶν κυνηγῶν τὴν τελευταία τους καραμπίνα.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου γύρισε κ' ἐκύτταξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρισκόντουσαν οἱ δυὸ μιγάδες. Δὲν τοὺς διέκρινε ὅμως καὶ χωρὶς νὰ διστάση πλέον, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη σιγὰ καὶ μὲ προσοχή, χωρὶς νὰ κάνη τὸν παραμικρὸ θόρυβο, στὸ λόφο.

Ἦταν ἀκριβῶς ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ Πέπες μὲ τὸν Βουαροζὲ κατέβαιναν πρὸς τὴν Κοιλάδα καὶ ὁ Φάβιος εἶχε γυρισμένη ὅλη του τὴν προσοχὴ σ' αὐτούς. Ἔτσι, δὲν ἀντελήφθη τὸν Ἰνδό, ὁ ὁποῖος πλησίαζε διαρκῶς στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

Λίγα βήματα ἀκόμα κ' ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου θὰ ἔφτανε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

Ὁ ἐρυθρόδερμος στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ κ' ἀφουγκράστηκε. Δὲν ἀκουγόταν ὁ παραμικρὸς θόρυβος ἀπ' τὸ ὀχύρωμα τῶν τριῶν κυνηγῶν, οὔτε ὁ ἐλάχιστος ψίθυρος.

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀκόμα ἀκίνητος κ' ἔπειτα ἄρχισε πάλι ν' ἀνεβαίνη. Ἔφτασε ἔτσι, σὲ λίγο, στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ σηκώση τὸ κεφάλι του, νὰ τεντώση τὸν λαιμό του καὶ νὰ κυττάξη πίσω ἀπὸ τὶς πέτρες τοῦ ὀχυρώματος. Σιγὰ-σιγά, μὲ μεγάλη προσοχή, ἀνασηκώθηκε καὶ κύτταξε. Εἶδε τότε τὸν Φάβιο, ξαπλωμένο στὸ ἔδαφος, νὰ κυττάζη, μὲ τὴν καραμπίνα στὸ χέρι, τοὺς δυὸ συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι πλησίαζαν τώρα κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ἦσαν κρυμένοι οἱ τέσσερες Ἰνδοί.

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ διστακτικός.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμη;

Βρισκόταν ἀπέναντι ἑνὸς τῶν τριῶν κυνηγῶν, τοῦ νεωτέρου. Οἱ ἄλλοι δυὸ ἀπουσίαζαν ἀσφαλῶς. Μποροῦσε, ἂν ἤθελε, νὰ συντρίψη τὸ κρανίο τοῦ Φαβίου, μ' ἕνα χτύπημα τοῦ τσεκουριοῦ του. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ σκοτώση τὸν κυνηγό. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Μαύρου Πουλιοῦ ἦταν νὰ τοὺς ὁδηγήσουν καὶ τοὺς τρεῖς ἐμπρός του ζωντανούς. Ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀφοπλίση τὸν Φάβιο καὶ νὰ τὸν αἰχμαλωτίση κ' ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνη ἀθόρυβα τὶς πέτρες τοῦ ὀχυρώματος.

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτή, ὁ Βουαροζὲ μὲ τὸν Πέπε εἶχαν ἐξαφανισθεῖ πίσω ἀπὸ μερικὲς καλαμιές. Ἀπ' τὸ μέρος αὐτὸ θὰ ἐφορμοῦσαν ἐναντίον τῶν τεσσάρων Ἰνδῶν. Μὴ βλέποντάς τους πειὰ ὁ Φάβιος, γύρισε γιὰ νὰ δῆ τί γίνεται καὶ πρὸς τὸ ἀντικρινὸ μέρος τοῦ λόφου. Μόλις ὅμως ἔστρεψε τὸ πρόσωπό του, τὸ βλέμμα του ἀντίκρυσε τὴν ἀπαισία μορφὴ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τὰ μοχθηρὰ λαμπερὰ μάτια του.

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου εἶχε πηδήσει ἐναντίον του κ' εἶχε ἁρπάξει τὴν καραμπίνα του ἀπ' τὴν κάννη. Ἔτσι ὁ Φάβιος, μὴν μπορῶντας νὰ τὸν σημαδέψη καὶ νὰ πυροβολήση ἐναντίον του καὶ μὴ θέλοντας ἐπίσης νὰ ζητήση βοήθεια ἀπ' τοὺς συντρόφους του, γιὰ νὰ μὴ προδώση στοὺς μιγάδες τὸ σχέδιό τους, ἔσφιξε τὸν Ἰνδὸ ἀνάμεσα στὰ ἀτσαλένια του μπράτσα, προσπαθῶντας νὰ τὸν ἀνατρέψη πάνω στὸ ἔδαφος καὶ νὰ τὸν σκοτώση.

Ἀγρία, φρικώδης, λυσσαλέα πάλη ἄρχισε τότε.

Ὁ Ἰνδὸς ἦταν ρωμαλέος καὶ εὐλύγιστος, ἀλλὰ καὶ ὁ Φάβιος εἶχε δύναμι ταύρου.

Ἄρχισαν νὰ κυλιοῦνται πάνω στὸ ἔδαφος τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, χωρὶς νὰ μιλοῦν, χωρὶς νὰ βγάζουν λέξι. Μόνο ἡ βαθειὰ καὶ βίαιη ἀναπνοή τους ἀκουγόταν.

Πάνω στὸν ἄγριο αὐτὸν ἀγῶνα, ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου, ἡ καραμπίνα ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τους καὶ πῆρε φωτιά, χωρὶς ὅμως νὰ χτυπήση οὔτε τὸν ἕνα, οὔτε τὸν ἄλλο.

Τὸν πυροβολισμὸ αὐτὸν ἄκουσαν ὁ Βουαροζὲ καὶ ὁ Πέπες, στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμὴ τῆς ἐφορμήσεώς των κατὰ τῶν Ἰνδῶν, σὲ μιὰ στιγμὴ δηλαδὴ ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ γυρίσουν πίσω, γιὰ νὰ ἰδοῦν

τί συμβαίνει.

Ἡ πάλη μεταξὺ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου καὶ τοῦ Φαβίου διήρκεσε ἀκόμα ἀρκετὰ δευτερόλεπτα. Τέλος, ὁ Φάβιος, κατώρθωσε νὰ καρφώση τὸν Ἰνδὸ στὸ ἔδαφος. Συγχρόνως τράβηξε τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸ βύθισε στὸ στῆθος τοῦ ἀντιπάλου του, τὸν ὁποῖο ἔσφιγγε δυνατὰ μέσα στὰ χέρια του. Καθὼς ἀγωνιζόντουσαν καὶ κυλιόντουσαν στὸ ἔδαφος, εἶχαν φτάσει στὴν ἄκρη τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, πρὸς τὸ πιὸ ἀπόκρημνο μέρος, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο κυλοῦσαν τὰ νερὰ τοῦ καταρράκτου.

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου, βλέποντας τὸν ἐαυτό του νικημένο, καταλαβαίνοντας ὅτι λίγες στιγμὲς ζωῆς τοῦ μένουν ἀκόμα, ἔσφιξε τὸν Φάβιο μ' ὅλη του τὴ δύναμι πάνω στὸ στῆθος του καὶ τινάχτηκε συγχρόνως ἀπότομα πρὸς τὸν γκρεμὸ ποὺ ἀνοιγόταν ἐμπρός τους.

Ὁ Φάβιος, βλέποντας τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε, θέλησε ν' ἀπαλλαχτῆ ἀπ' τὸ τρομερὸ σφίξιμο τοῦ Ἰνδοῦ, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Κύλησε ἔτσι μαζύ του στὸν γκρεμό, ζαλισμένος, παγωμένος ἀπὸ φρίκη, κλείνοντας τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ βλέπη.

Διέγραψαν ἔτσι, σφιχταγκαλιασμένοι, ἕνα τόξο στὸν ἀέρα καὶ χάθηκαν μέσα στοὺς ὑδρατμοὺς ποὺ σήκωναν ἀνάερα τὰ νερὰ τοῦ καταρράκτου.

Ὁ Φάβιος αἰσθάνθηκε, πέφτοντας, τὴν ὑγρασία νὰ τοῦ δροσίζη τὸ πρόσωπο κι' ἔπειτα ἔννοιωσε ξαφνικὰ ἕνα δυνατὸ τιναγμό. Εἶχαν πέσει πάνω σ' ἕνα σωρὸ χώματα. Ὁ Φάβιος θὰ γινόταν κομμάτια, ἂν δὲν τὸν προφύλαγε τὸ σῶμα τοῦ Ἰνδοῦ, τὸ ὁποῖο χτύπησε πάνω στὴ γῆ καὶ συντρίβη. Ὁ νεαρὸς κυνηγὸς ἔπεσε ἀπὸ πάνω του. Συγχρόνως αἰσθάνθηκε ἕναν δυνατὸ πόνο στὸ κεφάλι, τὸ φῶς του σκοτείνιασε κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του. Εἶχε χτυπήσει κι' ὁ ἴδιος πάνω σὲ μιὰ πέτρα.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔφτασε στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου ἀσθμαίνοντας, πνιγόμενος, κάτωχρος, μ' ἀγωνία θανάτου στὴν καρδιὰ κι' ὁ Βουαροζέ, ἀκολουθούμενος ἀπ' τὸν πιστό του Πέπε.

Μόλις ὁ γηραιὸς κυνηγὸς εἶδε τὸν λόφο ἔρημο, αἰσθάνθηκε τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν, τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν.

—Φάβιε!.... Φάβιέ μου!.... ἐτραύλισε, σωριαζόμενος βαρὺς πάνω σὲ μιὰ πέτρα.

Ὁ Πέπες εἶχε σταθεῖ παράμερα, βουβός, σκοτεινός, ἀπαίσιος.

Ἡ λύπη τοῦ γηραιοῦ συντρόφου του ἦταν ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ δὲν παρηγοροῦνται μὲ τίποτε.

Τί νὰ τοῦ ἔλεγε;

Τί λόγια θὰ εὕρισκε γιὰ νὰ μαλακώση τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς του;

Ἀπὸ τὰ ἴχνη τῆς πάλης τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Φαβίου πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, κατάλαβαν, ἐμάντεψαν ἀμέσως τί εἶχε συμβεῖ ἢ μᾶλλον ἐμισομάντεψαν τὴν ἀλήθεια.

Φαντάστηκαν δηλαδή, ὅτι ὁ Φάβιος εἶχε συλληφθεῖ αἰχμάλωτος ἀπ' τοὺς μιγάδες καὶ τοὺς Ἰνδούς.

Συγχρόνως ξέσπασε τρομερὴ καὶ φοβερὴ ἡ καταιγίδα.

Ἄστραφτε καὶ βροντοῦσε, κεραυνοὶ πέφτανε γύρω τους, ἡ γῆ ἐσείετο ὁλόκληρη, βροχὴ καὶ χαλάζι χοντρὸ ἔδερναν τοὺς λόφους, τοὺς γκρεμούς, τὸ δάσος.

Ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ τρομερὲς καταιγίδες ποὺ ξεσπᾶνε στὰ μέρη αὐτὰ τὸ θέρος.

Στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου δὲν ὑπῆρχε πειὰ οὔτε ἡ καραμπίνα τοῦ Φαβίου.

Εἶχε παρασυρθεῖ κι' αὐτὴ στὸν γκρεμό, τὴ στιγμὴ ποὺ κατρακύλησαν στὸ βάραθρο οἱ δυὸ ἀντίπαλοι.

Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ λύσσα τῆς καταιγίδος ὁ Βοιαροζέ, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν κίνδυνο τῶν κεραυνῶν καὶ τῶν σφαιρῶν τῶν ἐχθρῶν ποὺ παραμόνευαν ἀντίκρυ, εἶχε σηκωθεῖ τώρα ὄρθιος πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου κι' ἐκύτταζε γύρω, ἀναζητῶντας τὸν Φάβιό του καὶ κραυγάζοντας πότε ἄγρια, πότε λιτημένα καὶ σπαρακτικά:

—Φάβιε!.. Φάβιε!.... Παιδί μου!....

Μὰ καμμὰ ἀπάντησις δὲν ἐδίδετο στὶς ἀπελπισμένες κραυγές του.

Ὁ Φάβιος δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀκούση, λιπόθυμος καθὼς ἦταν, στὸ βάθος τοῦ βαράθρου.

Ἡ ἀπελπισία τοῦ γηραιοῦ κυνηγοῦ δὲν εἶχε πειὰ ὅρια.

Ὄρθιος στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, δερνόμενος ἀπ' τὴ βροχὴ καὶ τὸ χαλάζι, ἔμοιαζε μὲ τεράστιο ἄγαλμα τῆς Ἀπογνώσεως.

Ἔξαφνα, ὁ Πέπες ὁ ὁποῖος ἔστεκε πλάϊ του, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τοῦ φώναξε:

—Χαμήλωσε, Βουαροζέ!.... Σκύψε γρήγορα!....

Μὰ ὁ Βουαροζὲ δὲν τὸν ἄκουγε.

Ἦταν τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπισία του.

—Χαμήλωσε, πρὸς Θεοῦ!.... τοῦ ξαναφώναξε ὁ Πέπες. Βαρέθηκες λοιπὸν τὴ ζωή σου, Βουαροζέ; Δὲν βλέπεις ἀντίκρυ στοὺς γκρεμοὺς τὸν ἀχρεῖο σκυλομιγᾶ, ὁ ὁποῖος ἑτοιμάζεται νὰ σὲ πιροβολήση;

Πράγματι, στοὺς ἀντικρυνοὺς γκρεμοὺς εἶχε προβάλει ὁ ἀπαίσιος Ἔλ Μεστίζο, μὲ τὴν καραμπίνα σου στὸ χέρι. Εἶχε δεῖ τὸν Βουαροζὲ ὁλόρθο ἐπὶ τοῦ λόφου κι' εἶχε γυρίσει τὴν κάννη τοῦ ὅπλου του ἐναντίον του.

Μὰ ὁ Βουαροζὲ δὲν ἔβλεπε μπρός του, δὲν ἄκουγε, δὲν καταλάβαινε τὸν κίνδυνο. Μὲ τὴν παλάμη πάνω ἀπὸ τὰ φρύδια του, προσπαθοῦσε νὰ διακρίνη γύρω στὸ λόφο τὸν Φάβιό του.

Ὁ Πέπες ἀναγκάστηκε νὰ τὸν σκουντήση μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

—Βοιαροζέ, ἐκραύγασε, φυλάξου!....

Τὴ φορὰ αὐτή, ὁ Βοιαροζὲ σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἐκύτταξε στοὺς ἀντικρυνοὺς γκρεμούς. Εἶδε ἐκεῖ τὸν Ἔλ Μεστίζο, μὲ τὸ ὅπλο στὰ χέρια, νὰ τὸν σημαδεύη κι' ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν κίνδυνο, κατατινάγοντας τὴν ὀργή του, τοῦ φώναξε μὲ φωνὴ σπαρταριμένη:

—Μιγᾶ, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω.... Ἂν μένει στὴν καρδιά σου καὶ ἴχνος φιλανθρωπίας, δῶσε μου πίσω τὸ παιδί μου, τὸ ὁποῖο μοῦ ἄρπαξες....

Στὰ θλιβερὰ αὐτὰ λόγια τοῦ κυνηγοῦ, τὰ ἱκανὰ νὰ συγκινήσουν καὶ τὴν πιὸ σκληρὴ καρδιά, ὁ Ἔλ Μεστίζο ἀπάντησε μὲ σαρκαστικὰ γέλια, γέλια ἄγρια κι' εἰρωνικά.

Ὁ Πέπες ἐφρύαξε. Αἰσθάνθηκε τὸν θυμό του νὰ κοχλάζη στὰ στήθη του. Καὶ δὲν συγκρατήθηκε πειά. Προχώρησε πλάϊ στὸ Βουαροζὲ καὶ φώναξε στὸν πειρατή:

—Γυιὲ σκύλας λυσσασμένης, θ' ἀπαντήσης στὴν ἐρώτησι ποὺ σοῦ κάνει ἕνας τίμιος λευκός, ναὶ ἢ ὄχι;

Ὁ Βουαροζὲ ἀνησύχησε ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ Πέπε.

—Πέπε, σὲ παρακαλῶ, σῶπα, τοῦ εἶπε. Μὴν ἐρεθίζεις τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος κρατάει στὰ χέρια του τὴ ζωὴ τοῦ Φαβίου.

Κατόπιν, γύρισε πάλι στὸ μιγᾶ καὶ τοῦ φώναξε:

—Μὴν τὸν ἀκοῦς, μιγᾶ. Ἡ λύπη παραφέρει τὸ σύντροφό μου.

—Γ'ονάτισε! φώναξε ὁ Ἔλ Μεστίζο στὸ Βουαροζέ. Γονάτισε μπροστά μου καὶ τότε ἴσως συγκατατεθῶ νὰ σ' ἀκούσω.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τὸν Βοιαροζὲ νὰ κοκκινίση ἀπὸ ντροπή.

Θὰ γονάτιζε λοιπὸν αὐτὸς ποὺ τὸν ἔτρεμαν χρόνια καὶ χρόνια, μιγάδες, Ἰνδοὶ καὶ θηρία τῶν δασῶν, θὰ γονάτιζε ἐμπρὸς σ' ἕνα ληστή;

Θὰ ἐξευτελιζότανε λοιπὸν τόσο;

Μὰ κι' ὁ Πέπες εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν μὲ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ τοῦ πειρατοῦ τῆς ἐρήμου. Καὶ σκύβοντας κοντὰ στὸν Βουαροζέ, τοῦ ψιθύρισε:

—Μὴν τὸ κάνεις αὐτό, Βοιαροζέ, σ' ἐξορκίζω. Θὰ γονατίσης ἐσύ, ἕνας λέων, ἐμπρὸς σ' ἕνα τσακάλι;

—Γιατὶ ὄχι; ψιθύρισε ἀπελπισμένα ὁ γηραιὸς κυνηγός. Τί μ' ἐνδιαφέρει πειὰ ἡ ὑπερηφάνεια; Ἂς μοῦ δώσουν τὸν Φάβιό μου καὶ θυσιάζω κι' αὐτὴ τὴ ζωή μου προθυμότατα.

Ὁ Πέπες λυσσοῦσε.

Τί μποροῦσε νὰ κάνη πειά; Ἔβλεπε καλά, ὅτι ὁ Βοιαροζὲ ἦταν ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα, ἀρκεῖ νὰ ξανάβλεπε τὸν Φάβιο ἐλεύθερο καὶ ἀσφαλῆ.

Πράγματι, ὁ Βουαροζὲ δὲν ἐδίστασε περισσότερο.

Μουσκεμένος ἀπ' τὴ βροχὴ ὥς τὸ κόκκαλο, δαρμένος ἀπ' τὸ χαλάζι, συντριμμένος ἀπ' τὴ λύπη καὶ τὴν ἀπελπισία του, γονάτισε στὸ ἔδαφος κι' ἔσκυψε μὲ ντροπὴ τὸ κεφάλι του.

Μπρὸς στὸ θέαμα αὐτό, ὁ Πέπες κατελήφθη ἀπὸ μανία.

Πήδησε μπρὸς ἀπ' τὸ Βοιαροζὲ καὶ δείχνοντας τὴ γροθιά του στὸν Ἔλ Μεστίζο, οὔρλιαξε:

—Ἄ! γυιὲ νόθε, γυιὲ ληστοῦ, θὰ μᾶς τὸ πληρώσης! Σήκω ἐπάνω, Βουαροζέ. Σήκω γρήγορα ἐπάνω. Πᾶψε νὰ παρακαλᾶς, φίλε μου, ἕναν ἀχρεῖο....

Τὰ μάτια του, ἐνῶ μιλοῦσε ἔτσι, εἶχαν βιτριόλι.

Ἔπιασε τὸν Βουαροζὲ ἀπ' τὸν ὦμο καὶ θέλησε νὰ τὸν βοηθήση νὰ σηκωθῆ.

—Σήκω ἐπάνω, γενναῖε μου σύντροφε. Κι' ἔλα μαζύ μου νὰ τοὺς διορθώσουμε τοὺς ἀχρείους. Στάσου, ληστή, ἐρχόμαστε!

Κι' ἀσυγκράτητος ὁ Πέπες, ὥρμησε κάτω τοῦ λόφου, λυσσῶντας ἀπὸ τὴν ὀργή του.

—Πέπε! ἐφώναξε ὁ Βουαροζέ.

Μὰ ὁ Πέπες δὲν τὸν ἄκουγε πλέον.

Μὲ τὸ μαχαῖρι στὰ δόντια ἔτρεχε, ἔτρεχε ἀφρισμένος ἀπὸ θυμό, ἀπὸ λύσσα, ἀπὸ μανία.

Ἦταν ἀποφασισμένος, ἕνας αὐτός, ἂν δὲν τὸν πρόφταινε ὁ Βοιαροζέ, νὰ σιμπλακῆ μὲ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς μιγάδες καὶ νὰ τοὺς πετσοκόψη, νὰ τοὺς ἀφανίση.

—Πέπε!... Πέπε!... Στάσου!... ξαναφώναξε δυνατὰ ὁ Βουαροζέ, βλέποντας τὸν σύντροφό του νὰ τρέχη σὰν μανιακὸς ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων των.

Μὰ ὁ Πέπες δὲν ἄκουγε, δὲν ἔβλεπε πειὰ μπροστά του, ἀπὸ τὸ θυμό του, ἐμαίνετο, ἐλυσσοῦσε...

—Στάσου, ληστή!... Στάσου, σκύλε!... οὔρλιαξε πρὸς τὸν Ἔλ Μεστίζο, πηδῶντας τοὺς βράχους σὰν λιοντάρι. Στάσου, τσακάλι τῶν δασῶν, νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ μὲ ποιοὺς ἔχεις νὰ κάνης!...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Πέπες εἶχε σταθεῖ παράμερα βουβός...